
СПОМЕНЪ.

Надъ снѣжни равнини трепери скръбно сребренъ вуалъ
Отъ лунни сънени лучи.
Изъ мълчаливий лѣсъ пристѣпва сѣнка — нашата печаль —
И броди до зори по сребърната степь.

Извива пѣтъ край черни дървеса:
По него ототдавна пѣтникъ закѣснялъ
Покоя съ плахи стѣпки не смуцава. . . .
И черни лѣсъ мълчи, забуленъ въ своята печаль. . .

Не помнишъ ли? — о призраци на сънь несвѣсень! —
Пакъ виждамъ те: разцѣфналъ цвѣтъ въ зеленитѣ вълни
На пролѣтния лѣсъ.... и чувамъ смѣхъ възторженъ — пѣсень
На падащи струи отъ сребърни потоци....

Не помнишъ ли? — Подъ сплетенитѣ сѣнки на лѣса
Цѣлувахме ний първитѣ усмихнати цвѣтя на пролѣтѣта....
Сега.... (о скръбни призраци) ... Край черни дървеса
Извива пѣтъ, и губи се пустиненъ изъ степѣта....